

نوشتن دست از سرم بر نمی‌دارد

علي شكوهي

از دو سال قبل که رسماً بازنشسته شدم دست از نوشتن شستم. از تهران مهاجرت کردم به شهر زادگاهم و به کار خانه‌سازی، شالیکاری و پردرداری مشغول شدم. حدود 40 سال زندگی در تهران و فعالیت مطبوعاتی و سیاسی در این بلد کبیره، شکلی از زندگی را بر من تحمیل کرده بود که ظاهراً باید تا آخر عمر ادامه می‌یافت اما تصمیم گرفتم با بازگشت به بهشهر از آن وضعیت خارج شوم و سبک زندگی دوران نوجوانی خودم را دوباره در پیش بگیرم که خیلی برایم جذاب بوده و هست.

اکنون کار خانه‌سازی در حد ساخت خانه مسکونی خودم پایان یافت، شالیکاری عمدتاً در شش ماه اول سال و قتم را می‌گیرد و پردرداری هم که توفیقی است همیشگی و تکرارنشده‌ی با این حساب مجال نوشتن دوباره ایجاد شده و رد درخواست دوستان و همکاران برای نوشتن، شدنی نیست و بنابراین دوباره می‌نویسم.

نوشتن و تحلیل مسائل کشور و جامعه برای امثال ما يك رسالت و مسوولیت اجتماعی است که گریز از آن ممکن نیست. نسل ما می‌خواست طرحی نو در اندازد و عالم و آدم جدیدی بسازد اما ناکامی‌های این حرکت بزرگ انقلابی مایه یأس بسیاری از نیروهای فعال را فراهم آورده و کثیری را به کناره گرفتن از صحنه سیاسی کشور ترغیب کرده است.

من هم مانند بسیاری از افراد کشور که سابقه انقلابی دارند در معرض این یأس و گرفتار آمدن در انفعال قرار دارم اما تمام تلاشم این است که چنین نشود و در حد وسع خودم در بهبود اوضاع کشور تأثیری داشته باشم و دستکم از موضع ایجاد اصلاحات لازم و ضروری در روند اداره کشور، نقدها و تحلیل‌هایی را بنگارم و به مسوولان هشدار بدهم و مردم را آگاه کنم و به تقویت جریان‌ی بردازم که به اسلام و انقلاب و کشور و مردم دل‌بسته است و نمی‌تواند بد حکومت را بخواهد و خیرخواهی خود برای مسوولان را کتمان کند و در عین حال نمی‌تواند با حکومت در مواضع غلط و عملکرد غیرقانونی و مخالف مصالح مردم همراهی کند و شلاق نقد را بر پیکر مسوولان وارد نکند.

نوشتن با این رویکرد همان اقدام انقلابی و عمل به مسوولیت اجتماعی است که از امثال ما بر می‌آید. با امید به خدا می‌نویسم و امیدوارم خداوند به نیت خیر ما برکت بدهد و تاثیر کلام ما را مضاعف سازد.

همدردی با «کرونا» بیان

بگذارید اولین نوشته من درباره کرونا و بلیه‌ای باشد که همه جهان را درگیر خود کرده و بر وضعیت زندگی همه مردم اثرات وسیع گذاشته است. متأسفانه بیش از همه کسانی از این بلیه آسیب دیده‌اند که يك یا چند تن از اعضای خانواده خود را از دست داده و در عزای عزیزان خود نشسته‌اند. در این یکی، دو سال چندین دوست صمیمی و عزیز و قدیمی خودم بر اثر کرونا از دست رفتند و رفتن آنان را با دو کلمه «مظلومانه» و «غریبانه» توصیف کرده‌ام. خدایشان رحمت کند و به خانواده آنان صبري بدهد.

درباره کرونا از زوایای گوناگون می‌شود سخن گفت اما من چند نکته تکراری را برجسته‌تر می‌کنم.

اول- این بیماری ابعاد جهانی دارد و با جهش‌های متعدد ویروس کرونا و سرایت وسیع و تلفات بالای انسانی، همه کشورها و دولت‌ها را غافلگیر کرده است. بررسی منشأ پیدایی آن هیچ دردی از مردم جهان را درمان نمی‌کند و نسبت دادن تولید آن به چین یا آمریکا و روسیه و دیگران، بیشتر جنبه تحلیلی دارد تا خبری. واقعیت مهم این است که این بلیه همه کشورها را گرفتار کرده و پیشرفته‌ترین کشورها هم نتوانستند از پس مهار آن بر بیایند. کرونا خواه محصول يك پروژه پژوهشی باشد و خواه حاصل يك پروسه طبیعی و جهش ویروسی، اکنون راهی برای ارزیابی این اقوال نداریم و توسل به تحلیل‌های بافتنی یا یافتنی، تاثیری بر وضعیت کنترل و مهار آن ندارد. از هر جا آمده باشد اکنون يك بلیه مشترك برای زندگی کل انسان‌ها در همه جوامع است.

دوم- مسوولان ما در آغاز هیچ راهکاری برای مقابله با این بیماری نداشتند و مانند مسوولان اکثر کشورهای جهان غافلگیر شدند و به همان روش‌های معمول برای کنترل آن متوسل شدند. واکسن این بیماری در سطح جهانی وجود نداشت و بسیاری از کشورها برای تهیه و تولید واکسن آن تلاش می‌کردند. به نتیجه رسیدن برخی مطالعات درباره واکسن کرونا، این امیدواری را در ایران هم ایجاد کرد که به زودی به تولید واکسن وطنی خواهیم رسید و نیازی به خرید واکسن از خارج نداریم. این خطایی بود که از آن نمی‌توان گذشت و هر کسی مسوول این خطا و تصمیمات مرتبط با آن است باید جوابگو باشد. بیگانه‌ستیزی در هر موضوعی روا باشد در مقوله درمان و بهداشت و سلامتی مردم توجیهی

ندارد و از هر راهی برای تامین سلامت مردم باید اقدام می‌شد. سوم- واکسیناسیون همگانی و رایگان مهم‌ترین راهکاری بود که در کنار حفظ فاصله اجتماعی و قرنطینه مقطعی باید در دستور کار مسوولان قرار می‌گرفت. در این زمینه موانع مختلفی وجود داشت که باید سهم هر کدام را به انصاف تعیین کرد. عدم تمایل مسوولان بالای کشور برای واردات واکسن و تکیه رویایی بر توان داخلی، تحریم بانکی و سیاسی جمهوری اسلامی از سوی آمریکا، بی‌اعتمادی به واکسن تولیدی آمریکا و انگلیس و نهي مسوولان از واردات این گونه واکسن‌ها، زمان‌بر بودن ثبت و سفارش و خرید واکسن از کشورهای که مصرف داخلی واکسن‌های تولیدی اولویت اولشان بود، بخشی از دلایل کم‌توجهی مسوولان به واکسیناسیون همگانی بوده است اما در کنار آن باید به موضوعاتی مانند تفکرات مذهبی بخشی از محافل دینی و مجامع مذهبی و تبلیغ صریح علیه واکسیناسیون و زدن ماسک و رعایت فاصله اجتماعی و همچنین تبلیغات مدافعان طب سنتی و ایرانی علیه طب جدید و راهکارهای درمانی آن را هم مورد توجه قرار داد. تنها بعد از تغییر نظرات حکومت و مسوولان درباره واکسیناسیون و کم شدن مقاومت محافل دینی و طرفداران طب سنتی در داخل کشور، امکان واکسیناسیون همگانی فراهم شد.

چهارم- اکنون روند واکسیناسیون سرعت و شدت فراوانی پیدا کرده و این جای خوشحالی دارد. همزمانی این تغییرات با روی کار آمدن دولت جدید، این توهم را برای برخی ایجاد کرده است که دولت سابق مانع واکسیناسیون همگانی بوده است و الا بدون حل مشکلاتی مانند پیوستن به FATF هم واردات واکسن شدنی بود. در این باره مسوولان سابق توضیح داده‌اند که عمده واکسن وارداتی که اکنون در کشور مصرف می‌شود، سفارشات و خریدهای دولت قبل است و بعد از ناامیدی مسوولان از تولید واکسن داخلی به میزان زیاد و بعد از رفع تحریم آمریکا درباره خرید واکسن خارجی، ثبت سفارش شدند و با تلاش وزارت امور خارجه دولت قبل واردات آنها ممکن شده است. ما فراموش نمی‌کنیم که برخی سرداران سپاه به صراحت می‌گفتند بسیج در واکسیناسیون واکسن خارجی مشارکت نمی‌کند اما اکنون با روی کار آمدن دولت جدید، صدها پایگاه واکسیناسیون از سوی بسیج و سپاه ایجاد شده است. خدا را شکر که موانع دیروز اکنون خودشان به عنصر شتاب‌دهنده درمان مردم مبدل شده‌اند.

پنجم- درمان کرونا در حدی که به ریشه‌کنی آن در کل کشور منجر شود، به همکاری و همراهی همه نهادهای حکومتی و محافل مذهبی و نهادهای مدنی و مردمی و سیاستگذاری درست و معقول مسوولان نیازمند است و تنها با واکسیناسیون همگانی نباید به تحقق آن مطمئن بود. آموزش

همگانی در این باره ضرورت است و به جلب اعتماد مردم برای همکاری در واکسیناسیون عمومی نیاز دارد. اجباری کردن واکسیناسیون به تدریج باید اعمال شود زیرا کسانی که واکسن نمی‌زنند سلامت مردم را به خطر می‌اندازند و این اقدام نقض آزادی فردی آنان محسوب نمی‌شود. مقاومت‌های فرهنگی و مذهبی در این باره را باید از میان برداشت و با تمهید همه این اقدامات امیدوار بود که اوضاع داخل کشور کنترل شود و همه‌گیری این بیماری از میان برود.

شماره تماس: 1400 17